

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Deo, Angelis Et Actibus Humanis

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Difficultas I. Examinantur noviter propositæ Demonstrationes pro
Existentia Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82949](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82949)

QUÆSTIO II.

An sit DEUS?

Adferenda sunt hic Demonstrationes, quæ probent Existentiā Dei; quamvis supponam esse hoc abundè in Metaphysica prætium ab aliis.

DIFFICULTAS I.

Examinantur noviter propositæ Demonstrationes pro Existentiā DEI.

PRIMA DEMONSTRATIO est, quam loco secundo ponit Martinus Perez Disp. I. de Deo à Num. 47. Non est defectus non pervenisse aliquid ad hoc, ut sit Chimæra, sed est defectus non pervenisse ad hoc, ut sit optimum habens omnes perfectiones; Ergo habere illas, quod convenit Deo, non est Chimæra.

RESPONDETUR. Hanc Demonstrationem indigere aliquibus: quia non plus habet, quam quod non implicet carere omni defectu; ly autem non implicat, nihil demonstrat.

INSTAT. Vel datur singulare quoddam optimum existentium, vel non datur, ex utroque sequitur existere optimum: Si enim datur, ergo est melius quolibet possibili non existenti, alioquin si sit possibile, aliud melius contineretur in potentia. Si contineretur in potentia, quæ illud causet: Ergo illa causa potius erit optimum: nam causa continet totam bonitatem effectus, consequenter potius hæc potentia existens erit illud optimum, quam tu concedis existere. Si autem dicas, non dari singulare optimum quoddam existentium: Ex hoc ipso infero, existere actu tale optimum. Nam si non existit, sequitur evidenter singula singularia hujus universi esse defectuosa, & imperfecta; ac proinde totum ipsum universum esse melius singularibus: Ergo universum est optimum existentium actu, ac proinde & possibile. Jam enim demonstratum est optimum existentium actu, esse optimum possibile. Sed hoc totum non est optimum; quod probatur, quia componitur ex partibus defectuosis, quod ipsum est imperfectio: Ergo vel non existit tale optimum, vel est quoddam singulare; sed existit tale optimum: Ergo est singulare tale optimum, de quo non potest negari esse bonum, adeoque ipse Deus.

RESPONDERI potest; Quod indigeret demonstrari, quod datur singulare optimum existentium; Totum autem universum esse quidem optimum, sed restrictè ex existentibus; & quamvis singula, particularia sunt defectuosa; totum tamen est optimum comparatè ad illa: sicut singula non sunt decas, decem tamen unitates sunt decas. Et certè, si accipiatur totum hoc universum sine Deo, est optimum in suo genere, & tamen ex defectibilibus compositum.

INSTITUIT aliam Demonstrationem, à

Num. 24. Sed illa supponit aliqua ipsi arguenti propria: quod scilicet ex vi perfectionis simpliciter simplicis, sequatur esse conjunctam cum aliis in singulari subiecto: Nunquidne non dantur creatæ perfectiones simpliciter simplices, quæ non adunantur in uno Subiecto, nec hoc provenit ex Essentia ipsius perfectionis simpliciter simplicis: quia alias sequeretur ubique illas esse violentas, quando non sunt simul; & quod nemo possit participare de perfectione Dei simpliciter simplici, quin hoc ipso debeat habere reliquas; utpote una exigente singulas.

SECUNDA DEMONSTRATIO est Num. 61. Vel existit Deus, seu Ens summè perfectum, vel non existit: si existit, habetur intentum, nempe existere Deum: si non existit, ex hoc ipso probatur existere Deum: nam si non existit, est impossibile; Ergo datur necessitas non Existentiæ ipsius; Ergo hæc necessitas necessario existit: At quod necessariò existit, nullum habet defectum; Ergo est summè perfectum; Ergo ex eo ipso, quod dicatur Deum non existere, inferatur existere.

RESPONDETUR. Hoc argumentum præmuniri deberet, ne multum prober: Sic enim argui posset; vel existit Chimæra, vel non? Si existit, Ergo habeo intentum; nempe Ens rationis existere: Si non existit, ergo datur necessitas non Existentiæ ipsius; ergo hæc necessitas necessario existit; ergo nullum habet defectum; ergo illa necessitas est Deus ex eoque ipso, quod dicatur Chimæram non existere, inferatur existere. Sicut enim ex eo quod datur necessitas non Existentiæ Chimære, non inferatur chimæram existere; ita nec ex eo quod datur necessitas non Existentiæ Dei, rectè inferatur, existere Deum. Negatur enim demonstrari, quod verificativum objectivum omnium propositionum æternæ veritatis, sit Deus, de quo etiam in Metaphysicis. Unde ulterius

Inferes. Necessitatem non-Existentiæ Divinæ, per Atheos habere necessitatem considerationis, & status Metaphysici, consequenter nec debere existere physice.

Assumit deinde argumentum propositionem, quæ apud Atheos indiget nova Demonstratione; nempe, quod id quod necessariò existit, nullum habeat defectum: Dicent enim ab æterno mundum necessariò existitisse, quamvis habeat suos defectus.

Quando autem Num. 71. ex veritate hujus propositionis, ex tens est existens, inferit Divinam existentiam, id etiam non convincit: Quia dicerent oppositi illam verificari, non de aliquo, quod sit à parte rei, & in suppositione personali, sed verificari illam de Essentia ipsius Existentiæ, & existentis accepti in suppositione simplici, de cujus Essentia est existere.

TERTIA DEMONSTRATIO est. Quæ utitur Elparza, habetq; fundamentum in Perez Num.

Num. 73. Dantur veritates aliquæ objectivæ simpliciter necessariæ, & essentialiter invariabiles. Quodlibet est, vel non est: Homo est animal rationale. Quæ propositiones, cuicumque differentie temporis mentaliter applicentur, necessario & invariabiliter evadunt veræ; quod fieri non potest, quin dentur à parte rei veritates objective, necessariæ, ac invariabiles: Quia Veritas formalis dependet essentialiter ab objectivo. Objectiva autem indistincta est realiter ab Ente, cujus est passio: Ergo implicat dari à parte rei veritatem, veramque cognoscibilitatem; & tamen nullam existere Entitatem, cum qua identificetur talis veritas.

CONFIRMATUR. Quia quodlibet verum objective, vel est cognoscibile immediate ratione sui, vel mediata ratione alterius? Quod autem est motivum, & causativum cognitionis veræ, debet habere veram Entitatem & Existentiam: Quia non existens, ad nullum omnino effectum movere potest.

RESPONDETUR. Athei, qui negant Deum, ponunt ab æterno Existentiam mundi, ejusque successionem; Ita etiam verificativum propositionum æternæ veritatis erit ab æterno non ratione Dei, sed ratione mundi, ab æterno existentis. Deinde verificatio objectiva propositionum, non est necesse, ut sit existens physicè, sufficit ut habeat Esse intentionale, existatque in specie impressa, aut aliquo, ejus locum supplente. Quod verificativum propositionum æternæ veritatis sit Deitas, hoc ipsum demonstrari debere, & ratio quæ hoc probat, potius evincit, objectæ propositionum æternæ veritatis debere esse actu in se existentia: Veritas enim objectiva est indistincta realiter ab Ente, cujus est passio; & quia, quando dico homo est animal rationale, objectum hoc non est Deus, sed homo: Ergo potius Entitas, quæ est homo, debet esse existens, cum qua identificetur talis veritas objectiva. Frustraque Suarez in sensu formando propositionum æternæ veritatis ad statum conditionatum confugisset; Si verificativum illarum est absolutum, nempe Deus.

Multis Perez ex formalitate Entis carentis omni defectu, & Entis perfectissimi, probat Dei Existentiam. Sed argumenta in quantum ab illo proponuntur, aut non plus inferunt, quam hanc propositionem, Deus non implicat; Vel probant multum; Debere scilicet, dari etiam creaturam perfectissimam. Legens eundem colligere quæ dicuntur.

DIFFICULTAS II.

Demonstratur DEI Existentia.

PRIMA DEMONSTRATIO. Omne Ens, aut est à se, aut ab alio; Sed falsum est, omne Ens esse ab alio, & nullum esse à se, ergo est aliud, quod sit à se, ergo est Deus; Quia Deus

idem est, ac Ens à se. Major probatur: Quia inter duo contradictoria non datur medium, sed esse, & non esse à se, sed ab alio, & esse, & esse à se, non ab alio, sunt contradictoria; Ergo inter illa non potest dari medium. Minor sic probatur. Accipiamus omnia possibilium. Quæro, An tota illa collectio sit ab alio? Aut an in illa collectione sit aliquid, quod sit à se? Si in illa collectione sit aliquid, quod sit à se, habetur intentum; Nempe in tota illa collectione possibilem, includi etiam Deum: Quia nomine Dei venit Ens à se; Quod si tota illa collectio est ab alio, ergo extra totam collectionem omnium possibilem est aliquid; Nempe illud aliud, à quo est tota collectio; Nam de tota dicis, quod sit ab alio. Eadem Minor sic aliter probatur; Si omne Ens est ab alio, vel est ab alio mediata, cui intra collectionem illam dedit esse, vel ab alio, cui intra illam collectionem, non dedit esse: Si primum, quæro: Antequam daret esse, vel erat, vel non erat? Si erat, ergo nec indiget illo esse, nec illud accipit: Si non erat, ergo causavit nihil; Et tamen ex nihilo, vel à nihilo nihil fit. Si autem est ab alio, cui tamen non dedit esse; Accipe totam illam collectionem, ut dixi, quære, An de illa verificetur simul sumpta, est ab alio? Si verificatur, ergo tota illa collectio omnium possibilem, & est tota, & non tota, tota ut supponitur; Non tota: Quia extra illam est illud aliud, à quo illa. Rursus, sicut impossibile est, ut aliqua collectio tota sit talis, de qua verum sit dicere: Est post aliud, nisi detur, ut id, quod est post aliud, sit alio ordine ante aliud, ut sit in circulo; Ergo etiam est impossibile, ut tota collectio possibilem, sit post, seu ab alio; Nisi dicatur esse re-causationem ad invicem, quam hic non posse admitti, probatum supra.

Idem hac methodo proponi potest hæc Universalis; Nullum Ens est ab alio, omne est à se, falsa est apud Atheos: Nam ut excludant Ens à se, dicunt omne esse ab alio: adeoque debent negare hanc; Nullum Ens est ab alio; Cum etiam Athei plurimè istis condistinguantur, debent ergo negare, omne Ens esse à se: Nam & pluralitatem Deorum admitterent, & aliquid aperte falsum: Omne quod est, esse Deum: Esset enim omne quod est, Deus, si esset Ens à se. Si autem illa Universalis est falsa, vera erit hæc Particularis: Aliquod Ens est ab alio, aliquod non est à se. Concedentque hoc totum Athei. Commutentur contradictoriæ & formentur hæc; Omne Ens est ab alio, nullum est à se. Aliquod Ens non est ab alio, aliquod est à se. Quæ formatione alius contradictoriæ positæ, inferitur; Illa Universalis Omne Ens est ab alio, nullum est à se, est falsa: Ergo illius contradictoria, Aliquod Ens non est ab alio, aliquod est à se, vera erit: adeoque aliquod Ens Deus erit: Quia erit aliquod Ens à se. Quod autem illa Universalis, Omne Ens est ab alio, nullum est à se, sit falsa, probatur

R. P.
THE MŁOD
ZIANOWSKI
Tõm. de Z.
D. VI